

Jesus er Messias

Set ud fra en profeti og ud fra de første 9 kapitler i mattæusevangeliet!

Af diakon Eskild Skov Særkjær

Vi skal begynde med at læse disse vers om Messias, som det er beskrevet hos profeten Jeremias: ”Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg opvækker David en retfærdig spire, og han skal herske som konge og handle viselig og øve ret og retfærd i landet. I hans dage skal Juda frelses og Israel bo trygt. Og det navn, man skal give ham er: Herren vor Retfærdighed. Se, derfor skal dage komme, lyder det fra Herren, da det ikke mere hedder: Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra Ægypten! men: Så sandt Herren lever, der førte og bragte Israels hus’ afkom op fra nordens land og fra alle de lande, til hvilke han havde bortstødt dem! Og de skal bo i deres land”, Jer. 23:5-8.

Dette er blot en af de utallige profetier om Messias, som Gud har talt om ved sine mange profeter, som det er beskrevet i GT. Som vi ved, vil disse alle blive opfyldt i guddomspersonen Yahshua ha Mashiach, som oversat betyder Jesus den salvede, eller Jesus Kristus. Nogle går ud fra, at når vi omtaler Jesus som Messias, dvs. Kristus, så er det hans efternavn, men det er det ikke! Det er derimod hans titel, fordi det beskriver det, han er. Alene i den ovenfornævnte profeti om Jesu omtales han fx her som en konge, som skal handle viselig og øve retfærd i landet. Han vil altså være en god konge! Dernæst beskrives han som ’spiren’, (på hebraisk Zemak), og det sker, fordi han som sand Gud ’skal spire frem fra sin egen rod’, som der står i både Zak. 6:12 og Es. 11:1 (på grundsproget). Dette sker, fordi han på samme tid er ’Davids rods kud og ætling’, Åb. 22:16. Derfor kaldes han i den ovenfornævnte profeti også for ’Herren, vor retfærdighed’, dvs. Gud, som kommer med retfærdighed for at frelse sit folk.

Jøderne har da også i mange århundreder – eller vel rettere årtusinder - forstået, at sådanne profetier henviser til Messias, og i NT åbenbares det, at de alle henviser til og er blevet opfyldt i vor frelser Jesus. For at begrænse mig skal vi her kun se på dette ud fra de første ni kapitler i Mattæusevangeliet, og selvom apostlen ikke direkte siger det, så går det en rød tråd gennem alle disse kapitler, at Jesus er Messias.

Mattæusevangeliet begynder som bekendt med en slægtstavle. For os vesterlændinge er den lidt mærkelig, fordi den har udeladt flere generationer. Det sker i øvrigt ofte i gamle slægtstavler, fordi deres opgave sjældent var at tage alle generationer med, for deres primære opgave var at fremhæve de vigtigste personer i den og forbinde disse med den første og den sidste. Det ser vi ofte i GT, og det ser vi altså også her i Matt. 1. Den er også mærkelig på en anden måde. I Mattæusevangeliet går slægtstavlen nemlig op i syvtallet, som i bibelen står for noget fuldkomment eller guddommeligt. Slægtstavlen består således af 42 navne, og disse er opdelt på følgende måde: Der er 14 generationer (2x7) fra Abraham til David, 14 generationer fra David til eksilet og derfra så igen 14 generationer fra eksilet til Jesus.

I antikken brugte man i både græsk-romersk og i jødisk kultur en måde at kode sine budskaber på, fordi alle bogstaver på både græsk og hebraisk har talværdi – og således kunne man gengive et navn med nogle få bogstaver, og så kunne modtagerne selv regne ud, hvem der var tale om. For os lyder det underligt, men det var meget almindeligt på den tid – og det har givet mening for dem. David består fx af de tre konsonanter 'Dvd', hvis talværdi tilsammen give 14, og derfor kunne slægtsregisteret godt forstås som at være en kode for David – og det er muligt, at Mattæus har haft det i tankerne, når han inddeler slægtsregisteret i 14 x 3, som han gør det. Hans pointe her fra begyndelsen er at indprente for læserne, at Jesus er Davids Søn, som han også skriver det i det allerførste vers, hvor der om de tre vigtigste personer i slægtstavlen står: 'Jesu Kristi, Davids søn, Abrahams søns stamtavle'. Han vil altså, at Davids søn skal stå på lystavlen helt fra begyndelsen. Som vi ved, var David jo konge, salvet af Gud, og dermed var han også på en måde Messias, eller et forbillede på ham, vil vi nok sige. Og som dette forbillede var han også ligesom Jesus en hyrde for sit folk. Og ligesom David skal han også blive født i Betlehem.

Som førnævnt står syvtallet i bibelen for noget fuldkomment eller guddommeligt, og på grundsproget er den bygget op på dette tal, og det er tydeligt, at Gud herigennem vil bevidne, som der står i salme 12:7, at

”Herrens ord er rene ord, det pure, (som) syvfold lutrede sølv”.

Vi skal se et eksempel på dette syvtalssystem ud fra det ovenfor nævnte slægtsregister: For ikke at gøre det for langt, tager jeg dog kun den del med, der går fra Abraham til David. Denne del indeholder 49 ord (7x7). Disse består af 266 bogstaver (38x7). Der findes 42 substantiver (6x7), og af disse er 35 egennavne (5x7). Af de 35 egennavne er 28 mandlige (4x7). De øvrige 7 er kvindelige. Og sådan går syvtallet som en rød tråd gennem ikke bare slægtsregisteret, men gennem hele bibelen.

Vi forlader nu slægtsregisteret, og ud fra profetien fra Jeremias bevidner Mattæus, at Jesus som Messias først og fremmest er Israels konge og Herren, der ved sit komme vil forløse (frelse) Israel. I den sidste del af kapitel et er fokus rettet på, at han er Herren, og i det næste glider teksten over til at beskrive ham som jødernes konge. Men nu først kap. 1: Læg mærke til ordvalget i Matt. 1:20b-21, hvor der står, at Josef får budskabet fra en Herrens engel om, 'det barn, Maria venter, er undfanget ved Helligånden.. (og) ham skal du give navnet Jesus; thi han skal frelse sit folk fra dets synder'. Læg mærke til, at der står, at 'han skal frelse SIT folk', hvilket konkret betyder, at Jesus er Gud, som vil komme til Israel for at frelse sit folk, jfr. den ovenfor nævnte profeti.

Mattæus gør dog her også opmærksom på, at Jesus ikke er Gud Fader, idet han i det sjette vers i kap. 2 citerer det kendte vers fra Mika 5.1, hvor Gud (Fader) i profetien først siger, hvor Messias skal fødes, og dernæst, at 'af dig (altså Juda) skal der udgå en hersker (dvs. en konge), som skal være en hyrde for MIT folk Israel". Dette viser os, at Jesus ifølge kap. 1:21 er Gud, men i kap. 2:6, at han på den samme tid er en anden i den ene og samme guddom. Vi forstår derfor, at Israels folk på samme tid tilhører og omtales som Jesu folk og som Gud Faders folk, og det sker, fordi Faderen og Sønnen er ét, som Jesus selv siger det. Samt, at 'den, der har set mig, har set Faderen', John. 10:30, 14:9. Det er, fordi han er Guds Søn og Gud selv, at det gennem hele skriften, og hos Mattæus, som fx i kap. 2:8, at mennesker tilbeder Jesus. Dette viser os derfor, at Jesus er undtagelsen, fordi han er det sande gudsmenneske. Beviset på, at Jesus er Gud og dermed tilbedelsesværdigt, ser vi ifølge skriften af det, der står i kapitel 4, og hvor Jesus overfor djævelens fristelse siger til ham:

”Der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene”, Matt. 4:4.

Som vi læste, siger englen altså til Josef, at Jesus skal frelse sit folk, altså jøderne! Men betyder det, at han så kun er jødernes Gud? Nej, selvfølgelig ikke! for skrifterne taler jo også tydeligt om, at han

skal være hele jordens konge, og at han ud fra Zion skal være alle menneskers Messias, og hvor der står, at den dag kommer, hvor 'alle jordens konger skal prise dit (Herrens) navn', jfr. salme 47:9, 148:11. Det stemmer med det, der står i NT, hvor Paulus retorisk spørger – og selv svarer:

”Er Gud kun jøders Gud? Mon ikke også hedningers? Jo, også hedningers”, Rom. 3:29.

I det samme afsnit, hvor vi har profetien fra Mika om Jesu fødsel i Betlehem, får vi præsenteret kong Herodes. Ifølge de historiske kilder var han en paranoid psykopat, som slog sine folk ihjel, og endda også sin egen familie – og hos Mattæus bliver han modstillet med 'jødernes nyfødte konge' (eller 'jødernes konge, der er født', som der står i grundteksten), og det er som bekendt ham, som de vise mænd kommer og spørger efter. Han skal altså være en konge, men han vil være en helt anden slags konge end Herodes. Han skal nemlig være en konge som David, der herskede som den bedste konge i den gamle pagt – og som Gud kaldte 'en mand efter mit hjerte, som skal gøre min vilje i alle ting', Apg 13:22. Og således er han også her et forbillede på Jesus, som skal herske med ret og retfærdighed, og som kalder sig selv for 'den gode hyrde, som sætter sit liv til for fårene', i John. 10:11.

Når vi ud fra historien om kong Herodes kan læse, at han var en særdeles voldelig konge, så er det ikke underligt, at det også hurtigt blev hans plan at slå Jesus ihjel, som det står i det samme kapitel, vers 13. Han ville ikke have en eneste konkurrent til tronen. Men som bekendt lykkedes det ikke! For, som vi læser i det samme vers, så viste en Herrens engel sig for Josef i en drøm og advarede ham om Herodes' planer, hvorefter han tog sin hustru og Jesu-barnet med sig og flygtede til Ægypten. Denne flugt minder om en lignende flugt i GT, nemlig om Moses, der også måtte flygte, da en konge ville slå ham ihjel, og Jesus bliver da også forstået som værende en ny Moses. Vi skal undervejs i denne gennemgang se på andre eksempler på, at jøderne så Jesus i lyset af det, der står skrevet om Moses i GT.

Det vigtigste er dog ikke de historiske sammenligninger, men derimod, om Jesus i hans samtid skulle forstås som en sand og stor profet som Moses. Derfor blev alt, hvad Jesus sagde, da også vejret, tolket og sammenlignet med ham. Derfor handler det meste af alt det, der står om jødernes konflikt med Jesus i evangelierne, samt alt det, han direkte eller indirekte siger med en henvisning til Moses, som fx i bjergprædiken, til det, der står i mosebøgerne. Det er fx med denne baggrund, at Jesus fx siger dette i sin bjergprædiken:

”Tro ikke, jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg jer: før himmelen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå – før det er sket alt sammen”, Matt. 5:17-18.

Som nævnt blev alt det, Jesus sagde eller gjorde, tolket i lyset af det, der står skrevet i loven, og her er det på plads et øjeblik at se, hvad der står om Jesus i mosebøgerne, og hvilken sammenligning der i disse er mellem ham og Moses. Forud for eksemplet fremgår det, at Gud er vred på de mange blandt folket, der ringeagter det, Moses har talt, og i sit svar fremhæver han ham og siger:

”Når der er en profet iblandt jer, giver jeg mig til kende for ham i syner eller taler med ham i drømme. Anderledes er det med min tjener Moses: han er tro i hele mit hus; med ham taler jeg ansigt til ansigt, ikke i syner eller gåder, han skuer Herrens skikkelse; hvor tør I da tage til orde mod min tjener Moses. Og Herrens vrede blussede op imod dem..?” 4. Mos. 16:6-9.

Dette var om Moses! Men hør nu, hvordan Gud derefter med lignende ord sammenligner Moses med Jesus, idet han siger til ham:

”Jeg vil lade en profet som dig fremstå for dem af deres brødre og lægge mine ord i hans mund, og han skal sige dem alt, hvad jeg byder ham. Og enhver, der ikke vil høre mine ord, som han taler i mit navn, ham vil jeg kræve til regnskab”, 5. Mos. 18:19-20.

Jesus skulle altså være en profet som Moses, og ham skal folket adlyde, som de skulle adlyde Moses. Jøderne har altid erkendt, at den profet, der er nævnt ovenfor, ville være Messias, og da Jesus så kom og virkede iblandt sit folk, stillede de sig selv og andre spørgsmålet: Er Jesus mon denne profet, og som er Messias, eller er han det ikke? Når vi læser evangelierne, ser vi, at dette spørgsmål gentagne gange dukkede op iblandt hans tilhørere.

Efter dette skriftvidnesbyrd fra mosebøgerne og fra bjergprædikenen, der taler om, hvem Jesus er, går vi nu til kap. 3, hvor den sidste del handler om, at Jesus kom til Jordanfloden, som Moses gjorde det, og blev der døbt af Johannes Døber. Moses døde, da han kom dertil, og i NT bliver Jesu dåb (og vor dåb i ham) også omtalt som en dåb til døden, Rom. 6:4. Det var jo her, Jesus begyndte sit virke, der som bekendt endte med hans død. Moses' død ved Jordanfloden blev ved dette også et modbillede på Jesus - for mens Moses døde pga. sin egen synd, så døde Jesus pga. verdens synd, for at vi og alle kunne komme ind i det forjættede land. Han kunne gøre dette, fordi han er Herren. Lige forud citerer Johannes Døber, hvad profeten Esajas har sagt om ham selv og om det budskab, han skal bringe folket:

”Der er en røst af en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans sti jævne”.

Når Mattæus placerer citatet her, så er det hans pointe, at Jesus er den befrier, der skal bane en vej i ørkenen, som Moses som folkets befrier førte dem gennem ørkenen. Moses gjorde det, for at de kunne komme til og ind i det forjættede land dengang, men Jesus gjorde det, for at både de og vi kan komme til og ind i det forjættede land, der stadig ligger forude, og hvor Herren Jesus, altså Gud, skal være deres og vores konge. Ifølge bibelen viser dette forjættede land både hen til 1000-årsriget, og til det, hebræerbrevets forfatter taler om, når han i et modsætningsforhold til Moses og hans folk ved bjerget Sinaj siger:

”Men I er kommet til Zions bjerg og til den levende Guds stad, til det himmelske Jerusalem, og til en højtidskare af engle i tusindtal, og til en menighed af førstefødte, som er indskrevne i Himlene..”, Hebr. 12:22-23a.

Vi går nu videre til kap. 4, som indledes med disse ord:

”Derefter blev Jesus af Ånden ført op i ørkenen for at fristes af Djævelen. Og da han havde fastet 40 dage og 40 nætter, led han til sidst sult”, v. 1-2.

Tallet 40 minder os igen om Moses, der som folkets befrier førte sit folk i ørkenen, og som Jesus blev også de fristet – men i modsætning til de førstnævnte sejrede Jesus over fristelsen. Jeg tror ikke, at tallet 40 er et tilfældigt tal, for netop dette tal fik en klokke til at ringe for jøderne, som var skarpe i deres egen historie – og jeg tror derfor også, at de som en selvfølge sammenlignede disse begivenheder. Senere i kap. 4 hører vi, at Jesus prædikede og underviste, og gjorde store gerninger, og at store folkeskarer fulgte ham. Dette er profetens opgave! Det stemmer med det, Gud sagde til Moses, og som jeg allerede har citeret, men som jeg lige vil gøre igen:

”Jeg vil lade en profet som dig fremstå for dem af deres brødre og lægge mine ord i hans mund, og han skal sige dem alt, hvad jeg byder ham. Og enhver, der ikke vil høre mine ord, som han taler i mit navn, ham vil jeg kræve til regnskab”, 5. Mos. 18:19-20.

I kap. 5-7 har vi som bekendt Jesu bjergprædiken, som jeg allerede har citeret fra. Her læser vi, at Jesus gik op i et af bjergene for der at undervise sine disciple, såvel som de mange andre, der efterhånden kom til. I GT læser vi som førnævnt om en anden, der også gik op på et bjerg, og det var Moses, og han bragte det videre, som Herren Gud havde indprentet ham. Folket skulle derfor høre ham, og således skulle de også høre alt det, den nye Moses havde at sige, for han ville ligesom ham også kun sige det, han havde hørt Herren Gud (dvs. Faderen) sige. Det stemmer med det, Jesus også selv gentagne gange har vidnet om, som fx i dette citat:

”Jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som har sendt mig, han har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige og hvad jeg skal tale. Og jeg ved, at hans befaling er evigt liv. Derfor, hvad jeg taler, taler jeg således, som Faderen har sagt mig”, John. 12:49-50.

Sådan taler Gud! Og sådan taler profeten Jesus. Det er hans opgave! Det er altså også her ganske tydeligt, at Moses var det store forbillede på ham, der skulle komme som en ny Moses, der som profet ville udlægge Guds vilje for folket – for, som der stod i citatet, er det hans vilje at give evigt liv. Og det næste er afsløringen af, at denne nye Moses er Guds Søn og Gud selv. Ja, allerede i GT havde Gud vidnet om dette, idet Herren Gud sagde dette til Moses, og dermed også til folket:

”Se, jeg sender en engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det sted, jeg har beredt. Tag dig vel i vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive jeres overtrædelser, efterdi mit navn er i ham..”, 2. Mos. 23:20-21.

Den engel, der er omtalt, er andre steder nævnt som ’Herrens engel’ (i bestemt artikel), og det er tydeligt, at den, der fx hører eller ser denne engel, hører eller ser Gud selv. Som et eksempel på dette kan vi tænke på beretningen i 1. Mos. 16, hvor vi læser, at Hagar ser og taler med Herrens engel, men alligevel forstår hun, at hun har set og talt med Herren Gud, og gav ham derfor navnet: ’Du er en Gud, som ser’, v. 13.

Utallige eksempler i GT viser på samme måde, at Herrens engel er ét med Gud (altså Faderen), men som alligevel er en anden end ham. For han har jo sagt: ’Intet menneske kan se mig og leve’, 2. Mos. 33:20. Han er altså ikke Gud Fader, men en anden, der i beretningen i 1. Mos. 16 og utallige andre steder i GT både omtales som Herrens engel og som Herren. Senere blev det åbenbaret, at denne guddomsperson er Guds Søn, som fx det kendte vers i Es. 9:6, hvor han bl.a. kaldes Vældig Gud, Evighedsfader, Fredsfyrste.

Det vi skal bemærke, er altså, at Jesus som profet og den nye Moses er Guds Søn og Gud selv, og at han er den samme, som havde åbenbaret sig i den gamle pagt. De fleste på Jesu tid forstod det dog ikke, men de blev dog ’slået af forundring af hans lære’, som der står sidst i bjergprædikenen, for han talte med en myndighed, som deres egne ledere ikke var i besiddelse af. Det er let at forstå, at de var slået af forundring og sikkert også ærefrygt. Jeg tror, at nogle også tænkte: ’Han er måske den profet, Moses havde talt om?’ Og så taler han desuden som om, han er mere end en profet? Alle andre profeter i den gamle pagt talte i Herrens navn og sagde: ’Så siger Herren’, men i bjergprædiken talte Jesus som om, han selv er det. Igen og igen talte han her først om det, de havde hørt og læst, men som de vel havde forstået til kun at gælde i den bogstavelig betydning - men så siger Jesus med myndighed: ’Men jeg siger jer..!’ Et eksempel:

”I har hørt, at der er sagt: Du må ikke bedrive hor. Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte”, 5:27-28.

Jesus taler altså i sit eget navn, der som vi ved, er det samme som Guds navn. Dette havde været enormt provokerende, men mon ikke, det også har fået en del til at grunde over betydningen af det, han på den måde indirekte og dog indforstået siger om sig selv? Måske var det ved at sige dette, at han overfor sine disciple begyndte at give til kende, hvem han var, nemlig Herren, som havde været med sit folk i den gamle pagt, og talt til dem ved profeterne. Vi har allerede i de kapitler, vi har foran os set, at Jesus er Herren, og det samme ser vi gennem hele NT. Her er det nok at tænke på det vers, jeg allerede har citeret, og hvor Johannes Døber med tanke på Jesus citerer Esajas og siger: ’Ban Herrens vej, gør hans stier jævne’.

At Jesus talte med den omtalte myndighed, viser med al tydelighed, at han er Messias, og på samme tid altså også Herren. At folket burde se og erkende dette, kunne de jo bare slå op i GT og læse sig til, som fx i den førømtalte profeti fra Jer. 23, hvor den kommende Messias kaldes for Herren.

I de sidste to kapitler, vi skal se på i denne gennemgang, skal vi gennem hans gerninger se, at han er det – og jeg tror, at han med dette også ville bevise det for sit folk, og for alle, som siden læser det, Mattæus har nedskrevet.

Kap. 8 begynder med, at Jesus erklærer en spedalsk mand for rask, men læser vi GT, fremgår det, at det var præstens opgave. Jesus påtager sig altså rollen som præst, selvom han ikke kommer fra Levi stamme. I den forbindelse vil jeg citere et par vers fra Hebr. 7, hvor der først tales om Jesus som en præst af en anden slags (vers 15) og derefter:

”Og mens de andre præster havde været flere efter hverandre, fordi døden hindrede dem i at fortsætte, så har han et uforgængeligt præstedømme, fordi han bliver evindelig. Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem”, v. 23-25.

Når Jesus i beretningen i Matt. 8 derefter sender den nu helbredte mand hen til den levitiske præst, dog ikke som en patient, for han er jo allerede blevet rask, så er det som et vidnesbyrd om, at der med Jesus nu er kommet en præst og med ham et præstedømme af en hel anden art.

Det er dermed også et vidnesbyrd til folket om, at han virkelig er Messias. Det jødiske råd havde nemlig lang tid tidligere talt om - og som en betingelse vedtaget, at de ville kunne kende den sande Messias på, at han bl.a. vil kunne gøre undere, som ingen andre kunne gøre. Det første af disse var netop helbredelse af en spedalsk - og jeg tror derfor ikke, at det er tilfældigt, at Mattæus nævner denne helbredelse først. Ifølge det jødiske råd var han altså Messias! Men i stedet for at bøje sig for det, de selv havde sat op som et genkendelseskrav på Messias, så anerkendte de ham alligevel ikke. På listen, som det jødiske råd havde opstillet som genkendelseskrav på Messias udover det allerede nævnte, og som alle blev opfyldt af Jesus, men som alligevel blev ignoreret, var:

1. Kontrol over naturkræfterne, jfr. 'stormen på søen' (Matt. 8:23-27). Jfr. også Jesus vandring på søen (John. 6:16-21).
2. Udfrielse af en ond ånd, hvor en person ikke kan tale, Matt. 9:37f.
3. helbredelse af en blindfødt, jfr. John. 9.
4. Opvækkelse af en, der har været død i mere end tre døgn, jfr. John. 11.
5. Madundere, jfr. Matt. 14:20 og 16:37.

Så jo: 'Hvis der kom en, der kunne det, der stod på listen, så ville han være Messias', havde de sagt! Og så kom han, men i stedet for at tage imod ham, fik de travlt med at bortforklare, at han alligevel ikke var det. Som fx i eksemplet ovenfor under punkt 2:

”Da den onde ånd var drevet ud, talte den stumme. Og folkeskaren undrede sig og sagde: Noget sådant er aldrig før sket i Israel. Men farisæerne sagde (i deres bortforklaring): Det er ved de onde ånders fyrste, han driver de onde ånder ud”, 9:33-34.

Som vi ser, så anerkendte de ikke Jesus som Messias på trods af deres egne vedtagne tegn på, at han måtte være det. Derfor var de blinde for, at Jesus er Herren, som er kommet til dem. Et eksempel på dette er nedskrevet i kap. 9, hvor vi har beretningen om helbredelsen af en lam mand, men forinden siger Jesus til ham: 'Dine synder forlades dig', v. 2. Det var et bevis på, at Jesus måtte være Gud, for som før citeret, må et menneske ikke tilbede andre end Gud. Hvis man isolerede dette udsagn, så kunne Jesu udsagn selvfølgelig godt være 'bare en påstand', og det var netop det, hans modstandere straks hævdede. Som vi læser i vers 3, påstod de, at Jesus talte gudsbespottelig, når han tilgav den lamme mands synder. De mente de, ja! Men den bagvedliggende årsag til deres beskyldning var, at de ikke ville se, eller ville i det mindste ikke grunde over det, eller ud fra skriften undersøge, om han var det, han sagde. Og her er det så, at vi læser fortsættelsen på beretningen:

”Da Jesus kendte deres tanker, sagde han; Hvorfor tænker I ondt i jeres hjerter? Thi hvad er lettest at sige: ’Dine synder forlades dig’, eller at sige: ’Stå op og gå’? Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har magt på jorden til at forlade synder – så siger han til den lamme: Stå op, tag din bære og gå hjem! Og han stod op og gik hjem”, 9:4-7.

Hvad er lettest? Det ene eller det andet? Nu kan man jo ikke se syndernes tilgivelse, så derfor synliggjorde Jesus dette ved, at manden blev helbredt. I stedet for at tænke ondt, så burde Jesu modstandere havde tænkt: Hvis det kun er Gud, der kan tilgive synder, kunne det så ikke tænkes, at Jesus ved at vise det i denne synlige handling, også er det?

Som vi har set, tegnes der gennem kapitlerne et tydeligt billede af, hvem Jesus er. Han er den profet, som det er beskrevet i mosebøgerne, og dermed også Messias. Han er derfor også jødernes konge og præst af en anden slags end det levitiske præstedømme. Vi har også set, at han ifølge profetien skal frelse sit folk fra deres synder, hvilket betyder, at han er Herren, som måtte komme til jorden for at kunne gøre dette. Derfor kaldes Jesus da også næsten overalt i NT for Herren – det sker faktisk ca. 400 gange - og dette kan da både forstås af det, han siger, og af hans gerninger. Det sidste, jeg vil fremhæve er, at han derfor også er den hyrde, som han ifølge profetien om ham i kap. 2:6 vil være. Det er altså den samme, som David skriver om, når han i Salme 23 taler om ham og siger: ’Herren er min hyrde’.

Det er om denne hyrde, som har omsorg for de svage og fremmede, der er omtalt gennem hele bibelen, og selvfølgelig også her i de sidste to kapitler, som vi er ved at se på i denne gennemgang. I disse er fx beskrevet hans omsorg for Peters syge svigermor, en officer i den romerske hær, besatte mennesker, og det endda uden for Israel, og for en kvinde, der har lidt af blødninger i 12 år, og som gjorde hende rituel uren - og dertil også hans omsorg overfor de lamme og blinde. Han havde omsorg for alle disse, fordi han er den gode hyrde, som endda var villig til at sætte sit liv til for fårene. Her til sidst vil jeg citere et vers fra slutningen af kap. 9, der tydeligt beskriver denne hans hyrdeomsorg. I vers 36 læser vi følgende:

”Da han så folkeskaren, ynkedes han inderligt over dem, thi de var vanrøgtede og forkomne som får, der ingen hyrde har”.

Sådan var han dengang – og sådan er han stadig -
for, som der står skrevet:

’Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid’.

AMEN